

Zeilen Ministeriets og ikke vor; thi Regjeringen har skabt Vanskelighederne ved sin ulovhjemlede Fremgangsmaade i Foraaret.

Sluttelig skal jeg udtale mig angaaende Forslaget fra det ærede Medlem for Viborg (Klein) om nu at tage Sagen i sin Haand, og gjøre Forslag til en midlertidig Bevilling, som det synes, at Regjeringen vil leve den tilstrækkelige Tid til. Idet jeg gjentager, at der ikke paahviler os nogenjomhelst Pligt i saa Henseende, skal jeg dog af de Grunde, jeg mange Gange har anført, at der nemlig fra vor Side ikke vil blive lagt nogenjomhelst Hindring i Veien for, at der kan komme lovlige Tilstande tilbage igjen, erklære i Udvalgets Flertals og i vore Meningsfællers Navn, at der fra vor Side ikke skal blive lagt nogen Hindring i Veien for, at et saadant Forslag behandles her i Thinget, men at vi selvselgelig ikke kunne gaa ind paa den Form, der fra den anden Side er opstillet; det er os en Umulighed. Derimod skulle vi, naar Tiden kommer, stille Ændringsforslag dertil, som jeg haaber, at vi kunne blive enige om i dette Thing.

Conseilspræsidenten (Strup): Den ærede Ordfører mindede mig til Overflod om, at § 25 i vor Grundlov bestemmer, at foreløbige Finantslove skulle forelægges dette Thing, og det ærede Medlem drog af denne Grundlovsbestemmelse den Slutning, at det ogsaa var Regjeringens Pligt at forhandle foreløbige Love med dette Thing. Jeg maa i al Almindelighed først bemærke, at Grundlovens Bud, saaledes som det har været udtrykt i en anden Forsfatning, som vi have kjendt for det samlede Land, ingenlunde er det, at foreløbige Love skulle forelægges til Behandling. Det staar der ikke, og omtrent i de sidste 20 Aar har ingeninde en foreløbig Lov været forelagt umiddelbart til Behandling, hverken i dette eller det andet Thing. Der har været forelagt en særlig Lov til Behandling, med hvilken den foreløbige Lov er fulgt ind i Thinget. Dette betyder iøvrigt aldeles Intet; det er kun en faktisk Berigtigelse, som jeg ikke tror, det er overflødigt at fremkomme med, men det betyder Intet for det, som blev gjort gjældende af mig overfor den ærede Ordfører, thi jeg har ingenlunde sagt i Gaar, at jeg ikke vilde forhandle med dette Thing om den foreløbige Lov, eller at jeg ikke vilde besvare Motiveringen, som fremkom her i Thinget om den foreløbige Lov. Jeg har kun sagt — og heldigvis er jeg i Stand til at se det konstateret i Dag i Tidenden — at en saadan Motivering som den, den ærede Ordfører fremkom med, ikke vilde have foranlediget mig til noget Svar, og jeg tror, at min Mening blev endnu tydeligere ved, hvad jeg tilspøiede, idet jeg betegnede den ærede Ordførers Motivering gjennemgaende som en Anklage imod Ministeriet for Grundlovsbrud og sagde, at en saadan Anklage vilde jeg ikke

svare paa her. Jeg vilde ikke give det endog Udseende af, at jeg søgte at afværge en virkelig Anklages Instituering; jeg forbeholdt mig at svare min Dommer, men jeg vilde ikke afværge, at Anklagen kom frem. Jeg tror altsaa, at den ærede Ordfører kunde have sparet sig hele sin Bemærkning med Hensyn til dette Punkt, og særlig Hensigten af mig til Bestemmelsen i § 25. Da imidlertid den ærede Ordfører har dvælet særlig ved dette Punkt, saa skal jeg ikke undlade at berigtige en anden Feiltagelse af den ærede Ordfører, idet han angav, at den foreløbige Lov bortfaldt blot ved ikke at blive udtrykkelig stadfæstet her. Dette er en fuldstændig Vildfarelse. Det vilde søre for vidt, om jeg vilde opløse den ærede Ordfører om, hvor han kan søge for at overbevise sig om sin Vildfarelse i saa Henseende, eller om jeg vilde dokumentere denne her, men jeg noterer kun selve den Kjendsgjerning, at dette er en Vildfarelse af den ærede Ordfører. En foreløbig Lov bortfalder ikke derved alene, at den ikke udtrykkelig er stadfæstet af dette Thing; den bortfalder først, naar den er forkastet. Jeg maa meget bestemt hævde, at Ministeriet fuldt har opfyldt sine Forpligtelser i Overensstemmelse med Grundlovens § 25 og har været i fuld Overensstemmelse med omtrent de sidste 20 Aars Praxis ved den Maade, hvorpaa Forelæggelsen af Forslaget er fket. — Jeg tror ikke, at der, i hvad jeg igaar udtalte om Afstemningen her i dette Thing den 31te Marts, var et eneste Ord, som kunde give den ærede Ordfører Anledning til den Misforstaaelse, at den Stemning, hvori jeg var bragt ved Afstemningen her i Thinget den 31te Marts, havde saaret nogen Indflydelse paa de Beslutninger, der fulgte derefter. Jeg angav udtrykkelig igaar, at Regjeringen ikke kunde opfatte Afstemningen her den 31te Marts anderledes end som en Udtalelse om, „at Thinget ikke vilde forhandle mere med den nuværende Regjering om Finantsloven eller om hvad der staar i Forbindelse dermed“. Jeg veed ikke, hvilket Udtryk for min Stemning der egentlig findes i denne Udtalelse. Det staar for mig, som om det er en simpel og klar Udtalelse om, paa hvilken Maade Regjeringen efter min Mening nødvendigvis maatte forstaa Afstemningen her i Thinget. Af et æret Medlem (Chr. Pedersen), der selv har været med til at stille Forslag om denne for mig saa høist mærkbare Afslutning af Forhandlingerne den 31te Marts, er det rigtignok nu blevet aabenbaret, at det i det Mindste for hans Vedkommende var for at hævde dette Things Fortrinsret til at faae Finantslovsforslaget færdigt først. Dette er for mig en ny Opdagelse paa Grundlovens Gæbet. Det staar for mig som noget aldeles Nyt, at dette skulde høre med til dette Things Prærogativer, og indtil det godtgjøres for mig, vil jeg indtil videre antage, at denne Formening er det ærede Medlems, som udtalte den, og ikke kan være dette Things; thi